

Sygn. akt II K 1097/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 28 grudnia 2016 r., 3 lutego 2017 r., 10 kwietnia 2017 r., 27 czerwca 2017 r., 8 września 2017 r.

sprawy karnej z oskarżenia prywatnego G. M.

przeciwko

Z. M. (1) z d. W.,

c. R. i B. z d. J., urodz. (...) w m. C., PESEL: (...), zam. G., ul. (...) nr (...), nie karanej

oskarżonej o to, że:

dnia 19 grudnia 2014 r. w G. przy ul. (...) uderzyła G. M. i w sposób wulgarny obrzuciła wyzwiskami **tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k.**

ORZEKA:

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

I. Przyjmując, że oskarżona **Z. M. (2)** swoim zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia polegającym na tym, że dnia 19 grudnia 2014 r. w G. przy ul. (...) (...) znieważyla G. M. w jej obecności, używając pod jej adresem słów powszechnie uznanych za obraźliwe, a także uderzając G. M. w rękę, naruszyła jej nietykalność cielesną wyczerpała znamiona występkę z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, że stopień winy oskarżonej oraz stopień społecznej szkodliwości czynu nie były znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umarza wobec oskarżonej na okres 1 (jednego) roku próby,

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 100 zł (stu złotych),

III. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. J. kwotę 924 zł (dziewięćset dwadzieścia cztery złote) + 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej

IV. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. kwotę 740 zł (siedemset czterdzieści złote) + 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce prywatnej

V. Zasadza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki prywatnej G. M. kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem zwrotu wydatków

VI. Zwalnia oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty oraz wydatków postępowania, których nie obejmuje ryczałt, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

G. M. jest córką W. M.. W. M. opiekuje się Z. M. (2), która od 2013 r. zamieszkała w jego lokalu w G. przy ul. (...) (...).

dowód: zeznania świadka G. M. (k. 115v.), wyjaśnienia oskarżonej Z. M. (2) (k. 100v.)

Dnia 19 grudnia 2014 r. G. M. wróciła do domu i miała pretensje do swego ojca, że przejął list polecony do niej adresowany. Z. M. (2) wyszła ze swego pokoju i zaczęła wyzywać G. M. od „ku...”, że chodzi na mężczyzn, a ojciec jest u siebie i może przejmować, co chce. G. M. chciała to nagrać i wyjęła swój telefon dotykowy marki N.. Kiedy Z. M. (2) zobaczyła telefon, to uderzyła G. M. w przegub ręki, w efekcie czego telefon wypadł jej z ręki i uderzył o podłogę. G. M. postanowiła zadzwonić po policję. W wyniku tego uderzenia bolała G. M. ręka przez godzinę albo dwie godziny.

dowód: zeznania świadka G. M. (k. 115v.-116)

Z. M. (2) nie była dotychczas karana sędownie.

dowód: zapytanie o karalność (k. 103)

Oskarżona **Z. M. (2)** nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego (k. 100-100v.). Zdaniem Sądu wsparciem dla wiarygodności wyjaśnień oskarżonej nie były zeznania świadka **W. M.** (k. 129). Wymieniony jest opiekunem oskarżonej, skonfliktowany z pokrzywdzoną i z tego powodu jego zeznania zdaniem Sądu nie są wiarygodne. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, a także zeznaniom świadka **W. M.**, gdyż w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 19 grudnia 2014 r. ich depozycje były sprzeczne z zeznaniami świadka **G. M.** (k. 115v.-116), którym Sąd w tym zakresie dał wiarę. Uznając zeznania tego świadka za wiarygodne sąd miał na uwadze konflikt pomiędzy nią a oskarżoną i jej ojcem. Niemniej jednak w ocenie Sądu okoliczność ta automatycznie i samodzielnie nie mogła podważać wiarygodności zeznań tego świadka. Uznając zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne Sąd miał na uwadze, że oskarżona miała możliwość popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego, a słysząc pretensje oskarżycielki pod adresem jej ojca, czy widząc telefon w jej ręku, była w stanie w tzw. „nerwach” popełnić zarzucany jej czyn. Zeznania pokrzywdzonej w zakresie przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy znajdują pośrednio potwierdzenie w zeznaniach świadka **P. W.** (k. 128v.-129) będącego funkcjonariuszem policji wezwanym przez oskarżycielkę prywatną na interwencję w dniu zdarzenia. Wymieniony świadek w notatniku służbowym zapisał na temat interwencji, że wedle zgłaszającej pokrzywdzonej „Z. M. (2) wytrąciła jej telefon z ręki” (k. 124). Zdaniem Sądu był to rozstrzygający argument przesądzający o wiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Sąd dał wiarę temu dokumentowi, jak również pozostałym dokumentom zgromadzonym w sprawie albowiem żadna ze stron, ani Sąd z urzędu nie zakwestionował ich prawdziwości oraz autentyczności. Wiarygodności zeznań pokrzywdzonej nie wzmacniał natomiast dowód z nagrania (k. 131), gdyż jak okazało się po jego odsłuchaniu stanowi ono utrwalenie przebiegu interwencji policji.

Dnia 18 grudnia 2015 r. **Z. M. (2)** została oskarżona przez oskarżycielkę prywatną G. M. o to, że dnia 19 grudnia 2014 r. w G. przy ul. (...) uderzyła G. M. i w sposób wulgarny obrzuciła ją wyzwiskami, tj. czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. (k. 2-3)

Oskarżona **Z. M. (2)** w swych wyjaśnieniach nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oceniając wyjaśnienia oskarżonej w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego należy jednak przyjąć, że swym zachowaniem wyczerpała ona znamiona występkę określonego w art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Używając dnia 19 grudnia 2014 r. pod adresem oskarżycielki prywatnej słów „kur...” znieważyla ją w jej obecności, a następnie uderzając ją w rękę naruszyła jej nietykalność cielesną. Wniosek ten wynika z zeznań pokrzywdzonej, pośrednio z zeznań funkcjonariusza policji **P. W.**, w powiązaniu z treścią jego notatnika służbowego. Uznając wskazane dowody za wiarygodne Sąd miał na uwadze, że oskarżona **Z. M. (2)** miała możliwość popełnienia

zarzucanego jej czynu zabronionego, a słysząc pretensje oskarżycielki pod adresem jej ojca, czy widząc telefon w jej ręku, była w stanie w tzw. „nerwach” popełnić zarzucany jej czyn.

Nie stwierdzono w sprawie okoliczności wyłączających lub ograniczających poczytalność oskarżonej w chwili popełnienia przypisanego jej czynu.

Występek określony w art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do roku. Z uwagi na ustawowe zagrożenie karą należało rozważyć zastosowanie wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania przewidzianej w art. 66 oraz art. 67 k.k.

Zdaniem Sądu stopień winy oskarżonej należało ocenić jako nieznaczny. Oceniając w ten sposób zachowanie oskarżonej Sąd na jej niekorzyść potraktował okoliczność, że nie tylko znieważyla oskarżycielkę, ale również naruszyła jej nietykalność cielesną. Z kolei na korzyść oskarżonej Sąd potraktował okoliczność, że oskarżona wypowiedziała słowa pod adresem oskarżycielki oraz naruszyła jej nietykalność, kiedy była zdenerwowana. Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej również zdaniem Sądu nie był znaczny. Uderzenie oskarżycielki przez oskarżoną miało charakter jednorazowy, powodujący u niej ból trwający godzinę. Sąd na korzyść oskarżonej uwzględnił jej uprzednią niekaralność za przestępstwa, mimo bardzo dojrzałego wieku. Z tych też względów sąd uznał, że warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej stanowi wystarczającą gwarancję, że nie popełni ona w przyszłości nowego czynu przestępnego. Z tych względów Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonej, o czym orzeczono jak w punkcie I-szym wyroku.

Celem uświadomienia naganności jej zachowania Sąd orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł, o czym orzeczono jak w punkcie II-gim wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej należnych obrońcy i pełnomocnikowi orzeczono jak w punkcie III-cim i IV-tym wyroku na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1348 ze zm.), gdyż sprawa została skierowana do sądu przed 1 stycznia 2016 r.

O kosztach postępowania należnych oskarżycielce prywatnej orzeczono na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 628 pkt 1 k.p.k. jak w punkcie V-tym wyroku, gdyż było to obligatoryjne.

Sąd w punkcie VI-tym wyroku na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 46, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty, a także wydatków postępowania, których nie obejmuje ryczałt, z uwagi na to, że utrzymuje się z emerytury, której wysokość uniemożliwia jej poniesienie tych wydatków bez uszczerbku dla jej utrzymania (k. 36).